

Min dag i coronatider

Fiorella Bastidas, utvecklingsansvarig för folkbildning i katolska kyrkan på studieförbundet Bilda, tidigare ordförande i Sveriges unga katoliker.

Mitt böneliv har blivit annorlunda sedan pandemin kom. Dels har vardagen blivit lugnare, inte lika stressig som förut, det är inte samma spring, resorna till och från jobbet är borttagna.

Dels har vi blivit mer digitala.

Jag har mycket mer tid för bön nu. Och det digitala har öppnat nya dörrar för bönelivet.

Sedan en tid tillbaka ber jag till exempel Pompeinovenan. Man ber rosenkransen tre gånger varje dag i 54 dagar. Jag har hållit på ett tag nu. Det var några ungdomar från Polen som på sociala medier bjöd in till att be den. Jag har alltid haft en önskan att göra det, men det har inte blivit av. Nu kände jag att det var dags och helt rätt tid att testa.

Innan jag började med Pompeinovenan bad jag rosenkransen tillsammans med min släkt genom WhatsUp. Varje kväll, runt klockan sju samlades vi: min mamma, hennes systrar och jag, alla vi i vår släkt som bor i Sverige. Ibland bad vi också tillsammans med vår släkt i Peru, min moster, kusinerna och mormor. Det blev inte varje dag, på grund av tidsskillnaden, men man får ihop då och då. Nu när jag ber Pompeinovenan är inte jag med längre, men de fortsätter.

Det här bönelivet har pågått sen pandemin började. Vi ber för alla dem som har påverkats av corona, och för hela situationen. Vi ber för dem som blivit arbetslösa och sjuka, för dem som har mist sina kära, för dem som inte kan träffa sina föräldrar innan de dör.

Det blir också tydligt att det digitala har öppnat nya dörrar för oss som vi inte haft tidigare. Vi har kommit varandra mycket närmare tack vare det. Vi har skapat en större gemenskap, vi har till exempel tittat på påven på tv tillsammans. Hela bönelivet har blivit förnyat. Bönen har fört oss närmare varandra.

Den sociala distanseringen har gjort att jag min släkt och jag inte kan träffas som vi varit vana vid. Vi har alltid samlats, särskilt vid större högtider, och lagat mat tillsammans. Men på det hela taget har det som händer stärkt vår tro.

Det har blivit en välsignelse för oss.

Påskan blev annorlunda i år. Det blev det större fokus på vad fastan och mässan egentligen handlar om. Många katoliker har varit arga för att de inte fick gå i mässan. Men jag ser något positivt i det. Man fick tänka efter: Varför går jag i mässan egentligen?

Nu när jag har mer tid tänker jag mycket på vad det är som Gud vill av mig i den här situationen. Vad betyder det här för just mig? Hur kan jag utnyttja det till det bästa? Hur blir jag en bättre människa?

Jag känner just nu att man inte kan göra mycket annat i den här situationen än att slänga sig i Guds händer och ta emot Hans kärlek. För vad kan jag göra mer egentligen? Ingenting. Förutom att be. Bönen får vara mitt sätt att stötta mina vänner, personalen i sjukvården och alla andra som behöver stöd.

Jag jobbar på studieförbundet Bilda och vi har alla jobbat hemifrån i över två månader nu, vilket är en stor omställning för ett studieförbund. Vi beslutade tidigt att vi inte ska ställa in verksamheter, utan ställa om. Så vi har digitaliserat så gott som hela verksamheten och försökt att använda alla de digitala verktyg som står till buds, som Zoom, Skype och så vidare.

Det har varit mycket intensivt, men har gått väldigt bra. Studiecirklar, våra körer, bibelgrupper, föreläsningar, de fortsätter på det här nya sättet, via digitala hjälpmedel.

Nu har vi kommit in i en ny fas. Vi jobbar med att göra de digitala mötena mer interaktiva och inkluderande, utvecklar den digitala pedagogiken. Hur lägger man upp en katekestund så att ungdomarna verkligen är med och lyssnar? Hur når man ut till den digitala gruppen och får alla engagerade?

Många nationella konferenser har ställts in och vi tittar på vad man kan göra digitalt i stället. Tillsammans med Sveriges unga katoliker har vi sjösatt en digital föreläsningsserie med frågestund och rosenkransbön varje gång.

Studiehandledningen för Socialläran fortsätter som vanligt. Det är jag väldigt glad för. Handledningen ska stötta grupper som vill läsa Den katolska

socialläran och komma in i den med hjälp av diskussionsfrågor från olika synvinklar.

Även ungdomslivet i kyrkan fortsätter på ett nytt sätt. Ungdomarna har varit väldigt snabba med att ställa om. Många grupper fortsätter att ses digitalt. Det positiva är att man plötsligt får fler kontakter. När man tidigare bara träffade ungdomar från sin egen församling kan man nu träffa folk från hela Sverige!

Jag tror också att många redan har hunnit reflektera över hur viktigt det är att träffas fysiskt. Den här generationen har alltid mobilen i handen, även när man träffas fortsätter alla att kolla i sina mobiler. Men nu står man där med bara mobilen eller datorn. Och många uttrycker en längtan efter fysiska möten, det räcker inte att ses via SnapChat, Instagram och TikTok.

Så jag hoppas att när pandemin är över och vi alla börjar ses igen, att man då kommer att vara mer närvarande och ta vara på varandra på ett annat sätt.